

жребец. Асен се метна на алестия. Под внезапната тежест жребецът се възправи на задните си крака и се подхвърли няколко пъти във въздуха. С леко и уверено движение Асен го усмири, после вдигна високо десница. Това бе знак, че ще говори.

Огромна тишина притисна хълмове и скали.

- Съдено е било... - гласът му се разнесе като буен вятър - щото българския народ да се освободи с помощта на христовия мъченик Димитри, който напусна солунската митрополия и ромейския храм, за да подири убежище в Търново. Българи! Не е време да стоим със скръстени ръце! Нека по-скоро вдигнем оръжие и прогоним притиснителите! Бъдете твърди като елмаз, не вярвайте на клеветите им, не внимавайте на молбите им, не се прелъстявайте от златото им! Българи! Към старата столица на Симеона и Петра! Към Преслав! Свети Димитър на помощ!

И Асен размаха бляскав меч по посока на древната столица. Тълпата се раздвижи сякаш разлюляна от буря. Каточе бяс обхвана младо и старо. Звънна скрито оръжие, екнаха древни бойни викове, отдавна стаени в сърцето. Засвяткаха копия, мечове, сулуци и щитове. Развяха се хоругви, донесени скритом в пазви, затъкнати в пояси. Камбани биеха като беуми...

Същата вечер едно младо момчетихо се промъкна в новоосветената черква, приближи до иконата на Чудотвореца, дълго стоя замислен, след това бавно коленици, вдигна десница, погледна светията в очите. И страшна клетва изрече сърцето му. Чудо искаше Иваница от мъченика, чудо да стори за българите. В замяна на това той му обричаше живота си.

- Аз се боря за свободата на моя народ, за неговото добруване... Ако някога изменя на клетвата си, порази ме със смърт...

Момчето се изсери, гордо се метна